

OPENING TF 2009 -2010 | SCHOUWBURG A'DAM| 2 SEPT 2010

2 jury's, 11 keuzes.
de vak-jury koos er 10
de wijkjury selecteerde er 5 en koos er 1.

de vakjury van het nederlands theater festival 09-10 bestaat uit:
Clara van den Broek (auteur, actrice)
Els Steegmans (directeur Schrijverspodium).
Steven Peters (dramaturg),
Jan van der Putten (directeur Verkadefabriek Den Bosch), en
Oscar Wibaut (directeur Koninklijke Schouwburg Den Haag),

Daarnaast heb ik een wijkjury in het leven geroepen, omdat de roep om nieuw publiek mij vreemd overkwam. Niet de behoefte aan dat publiek maar niemand sprak over een manier hoe dat te doen; er was alleen een roep. Alsof de ontmoeting afgedwongen kan worden. Vandaar de gedachte aan een Wijkjury, om daadwerkelijk en wederzijds contact te leggen, en nieuwsgierig te zijn om door de ogen van de ander jezelf te ontwaren...
En hoe zie je er dan uit?
Er gebeurt iets wonderschoons, als je luistert en kijkt naar iemand die zit te luisteren en kijken naar jou, naar jouw werk, die vanuit een totaal ander concept onze theater-werkelijkheid beziet.

12 vrouwen uit de wijken van amsterdam, bezochten 25 voorstellingen, en bespraken hun ervaringen met michelle van aggelen, de projectleider en de dramaturg dirkje houtman.

KOFFIE

Ja, Er gebeurt iets wonderschoons, als je luistert en kijkt naar iemand die zit te kijken en te luisteren naar jouw werk, die aandacht heeft voor de combinatie van getob en hartstocht, als jij bezig bent vocabulair te vinden voor iets dat jou betovert.
Want eigenlijk her-ontdek je dat je zintuigen hebt, voelsprietten, die jouw specifieke verlangens wakker maken en je leiden naar een natuurlijke loop die jou kenmerkt.

Het is bijvoorbeeld een wondermooi iets, dat mijn lichaam elke dag opnieuw, een zelfde gretige verlangens vertoont naar een keigoelie kappoetzjino. Dat elke 24 uur de lust om te 'willen proeven', in mij word geboren en mij opnieuw wil treffen.
En daar hoef ik nix voor te doen, dat verlangen sleurt mij onder de douche en speeksel begint te schuimen langs mijn tong, omdat mijn hersens een beeld creëren van een kraag opgeklopte melk die overgoten gaat worden met heet donker extract.

Is dat iets dat ik heb geleerd, of ben ik daarmee geboren...?

Niet met die kappoetzjino, maar met dat verlangen:
de mogelijkheid om te genieten, die ik elke dag ontvang, ontvang ik met zo'n
vanzelfsprekendheid dat ik die vergeet. Ik vergeet de sturing van m'n
zintuigen. En juist door de uitwisseling met elkaar, realiseerde ik me, dat het
meest vanzelfsprekende in mij, net zo vanzelfsprekend is in de ander, alleen
dan niet voor kappoetzjino.
en door die realisatie begreep ik dat, dat de vanzelfsprekendheid die ik
vergeet, dat dat is – wat bij me hoort. Dat dat mijn natuurlijke loop is.

ONWEER

Zo heb ik dat ook met onweer, waar ik ook ben, met wie ik ook sta te praten,
ik onderbreek mezelf, schuif de gordijnen, open de ramen en deuren om het
machtige werk daarboven in de lucht te bewonderen. Wat een confrontatie,
wat een kracht, wat een geweld, wat een samenspel, wat een ritme, wat een
vermogen, wat een geniale verbeelding... van wat? en daar hoeft de vraag
niet beantwoord.

Het is een treffen Dat zichzelf begrijpt. En doordat het zichzelf begrijpt, heeft
het de vraag niet nodig. Herkenning is je deel, je kan er direct in op gaan, je
kan erin leven, je kan erin sterven. Het is een enorme bedding die jou
omringt en opneemt, en als je het een woord zou geven; denk je; ja, hier
woon ik.

Is dat iets dat ik heb geleerd, of ben ik daarmee geboren?

Eigenlijk is het nix anders dan het volgen van die natuurlijke beweging in jou,
als je je die niet hebt laten afnemen.

Je hoort de donder, je volgt het verlangen, Je richt je naar buiten,
je wend je ogen. Het hoeft niet bezeten te worden, je hoeft het niet te
verzamelen, je hebt geen enkele neiging het te sparen dus je brengt het nooit
naar de beurs.

Wow!

Je ervaart iets wat groter is dan jij, en het bizarre is, dat dat je veilig maakt.

Zo ontmoette wij als jury's het afgelopen seizoen de voorstellingen en elkaar.

Hebben wij dat ontmoeten geleerd, of zijn wij daarmee geboren?

We hebben verlangens benoemd en uitgewisseld, waar jouw speeksel op los-
stuwde en t mijne.

Verbijsterd mogen zijn, dat een ander word wakker gekust door verlangen
naar cardamonthee of misosoep.

En beluistert dat een hemel die licht gaat geven, angst kan veroorzaken.

En dan bepaal je dat je je wilt laten treffen en je je niet geneert voor lust-
speeksel tussen je tanden, dat je je hand laat grijpen, en je je mee laat
nemen naar buiten, om zeik en zeik nat te worden, en door elkaars ogen te
zien waar je zintuigen toe in staat zijn dus waarvoor je ze hebt gekregen.

Een fontein die niet bedoelt is om gedemt te worden.

11 WERKEN

Zo ontstond er als vanzelfsprekend een verzameling van 11 werken, die ons leidde naar alle hoeken van de hedendaagse samenleving.

Voorstellingen die vermogend waren je te treffen,

Voorstellingen die zo trouw bleven, dat je opnieuw wilde verloven.

Voorstellingen die overtuigde om oppertunistische mantra's niet te herhalen herhalen alleen omdat je eigen tanden niet meer weten wat ze willen kauwen.

Voorstellingen die je toefluisterde:

Laten we een nieuwe oog maken, een nieuwe kijken.

Die ons opriepen te vertrouwen, meer te vertrouwen, nog verder te vertrouwen, door je irritatie heen te vertrouwen, omdat je, omdat je, omdat je, moet vertrouwen omdat vertrouwen bij je natuurlijke loop hoort.

Voorstellingen die confronteerden door je te generen.

Voorstellingen die op onze tong gingen logeren, onze verdediging sloopte en ons lieten beseffen dat in de verdediging gewoon je talent niet zit.

Het is je natuurlijke loop niet. Dus leer er geen speeksel voor aan te maken, sla de kunstmatige aroma's niet op in je genen.

En voorstellingen die je bij de hand namen en je vroegen: ben je de mens die wakker word gekust en de hele dag door gekust wil worden, of ben je de mens die wakker word gekust, en er zelf op uit gaat om die dag te zoenen?

Dat je door kijken, luisteren en ontmoeten schaamte durft te tonen, over dat wat jouw smaak in al zijn tederheid is.

En te beseffen dat die schaamte je vriend is, omdat het de stem is van je natuurlijke loop. Dat je je niet zult vergissen en je energie steekt in je handhaving ipv met gemak buiten een groep te vallen, als je die gordijnen scheurt, die ramen breekt, en die deur opent, en je je ogen wendt naar het podium waar die machtige bliksem inslaat, eenvoudigweg omdat ie handelt naar wie die is.

En door dat hoorbaar te maken, je in staat bent om de ander z'n schaamte te ontmoeten.

En je betaalt de schade voor de gescheurde gordijnen toch met je salaris....want je hebt het nergens anders voor nodig. Je bent er toch alleen maar voor dat beeld? je bent er toch om dat te delen? je bent toch nergens anders voor nodig dan om die ontmoeting van knetterende liefde aan de horizon te tonen?

Geloof niet maar WEET dat het moment er al aankomt dat de deur achter je zal opengaan omdat iemand jou je ziet overgeven, aan je natuurlijke loop.

DE WIJKJURY

Ik ben De Wijkjury dankbaar omdat ze weten waar ze willen wonen: dat we elkaar mochten wakker kussen, door een verlangen naar een beeld dat gemaakt is om ons te treffen, omdat het ons wil ontmoeten.

Zo wil ik graag dat u de wijkjury en haar begeleiders ontmoet:

1 Ferdousi - Van Bangladesh via de Bijlmer naar de Indische Buurt

2 Lina - Van Libanon naar Oud-West

3 Ram - Van Paramaribo naar de Riouwstraat
4 Nina - Verliet Griekenland voor Osdorp
5 Suna en Meriym - Wortels van Adena en Kayseri naar Bos&Lommer
6 Josta – Die roeide van Suriname naar Geuzenveld
7 Nooriah - Eindigde op Plein '44/'45 (Slotermeer) vanuit Afghanistan
8 Blanka - Van Tjechie via Engeland naar het Oosterpark
9 Irena - Van Slowakije naar de Niasstraat
10 Michelle - Van Zeeuws Vlaanderen naar het Westerpark
12 Hafida en Doretta vliegen morgen van Rabat en Padova terug naar huis naar Amsterdam.

Ik dank de beide jury's voor het afgelopen jaar,
ik dank Jeffrey, onze chef van het TF.
en ik wens u deze week geen bliksem-treffen van buiten af,
maar wens u het treffen in de blik van de ander en daarmee de mogelijkheid tot het hervinden van uw eigen natuurlijke loop.